

Quislings forslag til fredsslutning med Tyskland, pr. 1944.

Behandlet i Sthlm. 10.2.1945.

118618

11221

Strengt hemmelig

Europa står ved inngangen til det sjette krigsår. Situasjonen stiller de største krav til det kjempende tyske rike, og til Europa som føler seg solidarisk med det tyske rike i dens skjebnekamp. Den veldige innsats som Tyskland har gjort sommeren 1944, må bli fulgt av en inntens arbeidsinnsats i de allierte og okkuperte land. Men jo sterkere disse krav trenger frem, desto klarere trer også de vanskeligheter frem som i Norge er for hånden når det gjelder en appell til det norske folk om øket innsats. Tyske som norske myndigheter kjenner den sabotasje som en stor del av det norske folk går inn for, tilskynt av alle norske emigrantmyndigheter. I første rekke har denne sabotasje vært rettet mot arbeidsinnsatsen i Norge, som man har søkt å hindre, såvel ved aktive handlinger, som ved passiv resistens. Det sterkeste argument for denne sabotasje er dette at Norge ennå alltid befinner seg i krigstilstand med Tyskland, og at enhver innsats til fordel for den makt som landet befinner seg i krig med, derfor blir et landsforræderi. Alltid påny blir det påpekt at Nasjonal Samling troas alle forhåpninger ikke har løst dette avgjørende spørsmål, og dermed har sviktet overfor den oppgaven som ble ansett for den mest sentrale og mest betydningsfulle.

Dermed - heter det - er Nasjonal Samling og dens regjering blitt et reiskap for okkupasjonsmakten og uten makt til å føre en egen norsk politikk innen rammen av det kjempende Europa. Samtidig blir det alltid påny hevdet at her ligger beviset på at Tyskland på sin side har sviktet sine løfter overfor Norge.

Denne agitasjon og sabotasje stiller etter i forgrunnen det sterke behov for en avklaring av forholdet mellom de to land, og en nærtliggende prelinjær ordning av det fredelige forhold mellom det tyske rike og Norge. Det blir våre innlysende at en slik ordning, med dens praktiske konsekvenser for forholdet mellom tysk og norsk forvaltning i Norge, kan bety en betydelig øket autoritet og innflydelse for den norske regjering, og dermed gi langt større mulighet for å nå frem til det norske folk med sin appell. Jo mer faren fra det truer det norske folk, desto sterkere blir den norske regjeringens behov for å finne gjensklang hos folket for appellen om aktiv innsats.

Det vil i denne forbindelse være riktig å minne om en rekke autoritative uttalelser fra det tyske rikets side i spørsmålet om okkupasjonsmaktens forhold til Norge, og i særlig grad å understreke at disse erklæringer til dels er avgitt til tider da de i Norge måtte tydes som sikre tegn på at det tyske rike og den regjering som i Norge som var dannet av Nasjonal Samling, ville komme til enighet om dette punkt. Det var på grunnlag av disse uttalelser den almindelig oppfatning at en ordning skulle komme i stand, og at dannelsen av en NS-regjering i Norge nettopp dannet den nødvendige forutsetning for en regulering av forholdet mellom de to land. Skuffelsen over at forholdet etter disse års forløp ikke er avklart i prinsippet og at det gode forhold mellom det tyske rike og den norske regjering ikke har ført til praktiske følger i retning av en avvikling av tysk sivilforvaltning i Norge, gjør seg gjeldende, ikke minst innen NS og de krefter som følger seg knyttet til Tysklands sak.

Da en foreløbig ordning av det norske forvaltningsspørsmål var funnet høsten 1940, og der Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete 25. september 1940 innaatte de kommissariske stateråder, hvis flertall var hentet fra NS's rekke, uttalte han i sin kringkastingstale: "For en fremtidig løsning av det norske forvaltningsspørsmål den nåværende situasjon, d.v.s. for en løsning som er skikket til i vidtgående utstrekning å vinne frihet og selvstendighet for det norske folk, så det nå bare en vei, og denne fører over NS."

Den nåværende ordning av det norske forvaltningsspørsmål ble ansett som midlertidig, idet man i almindelighet antok at før en enhetlig og autoritativ NS-regjering trådte til, måtte man ha funnet grunnlaget for en prinsipiell ordning av det fredelige forhold mellom det tyske rike og Norge under en slik selvstendig norsk regjering. Da NS's fører, Vidkun Quisling 1/2-42 trådte til som ministerpresident, og dannet en nasjonal norsk regjering utgått av NS, antok man derfor at dette ville bety det videre skritt på veien til nasjonal frihet og selvstendighet, og det skulle føre med seg en prinsipiell avklaring og også føre med seg praktiske følger for forholdet mellom tysk og norsk forvaltning.

Stortingsprotokoll

for den tiltredende ministerpresident å gi uttrykk for denne oppfatning og også av de ord, som dengang ble ytret fra tysk side, sette seg sluttelig på seg til det samme.

I forhandlinger som senere ble ført mellom de to land, nådde man ikke til resultater angående dette, for den alminnelige folkeopinion så uenige vesentlige punkt.

Det grunnlag som forholdet senere har vært basert på og som fra NS's side har vært sterkt streket under, er gitt i den erklæring som 4-er Reichskommissar på vegne av der Führer und Reichskanzler ga den 26/9-43 og hvor det heter:

"Det er der Führers uforanderlige vilje å la et nasjonalt og sosialistisk Norge oppstå i frihet og selvstendighet når denne skjebnekamp er ført til en endelig avslutning. Et Norge som på det nåværende plan i et europeisk fellesskap, bare avgir de funksjoner som til alle tider er uforanderlige for Europas sikkerhet, for å utelukke dette fellesskap kan og vil være den avgjørende bærer av og garanti for denne sikkerhet. Det vil være visse, såvel til disse erklæringer som det tyske rikets autoriteter har avgitt, som til forhåpninger som med rette ble skapt ved at det ble skapt et solidarisk samarbeidsforhold mellom de to land gjennom opprettelsen av den nåværende norske regjering, fast den foreliggende krigssituasjon, og det påtrengende krav den stiller om en avklaring av forholdet mellom de to land, og endelig også til den styrkelse av norsk forvaltningsmyndighet som tør bli følgen, og som også kan være til såvel tysk som norsk fordel i den foreliggende situasjon, stiller vi med dette forslag om at forholdet mellom de to land på dette tidspunkt ble klarlagt gjennom en preliminær avtale, som slår fast såvel hvilket forhold som i prinsippet består mellom de to land, som hvilke øyeblikkelige, praktiske konsekvenser som kan trekkes av dette.

I den anledning tillater vi oss å legge frem følgende utkast til sådan avtale:
Under henvisning til offisielle erklæringer som bl.a. 25/9-40 og 26/9-43 som er overgitt på vegne av det tyske rike ved der Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete om at et selvstendig, nasjonal og sosialistisk Norge skal gjenoppstå innen rammen av et europeisk fellesskap og under NS' ledelse, og under henvisning til begge rikers behov for gjennom en på gjensidig solidaritet bygget overenskomst å ordne det fremtidige samarbeid mellom rikene, er det av Det Stortyske Rike ved der Führer und Reichskanzler Adolf Hitler og Norge ved Führeren og Ministeret presidenten Vidkun Quisling, som et videre skritt mot dette mål, opprettet følgende:

De kontraherende parter fastslår at det hersker fredstilstand mellom Det Stortyske Rike og Norge.
Fra den dag nårstående traktat trer i kraft, oppheves Führers-verordning av 24/4-1940 om utøving av regjeringsmyndigheten i Norge. Fra samme dag overtar Nasjonal Samlings fører som statsjef og riksforsatander øverste myndighet i Norge.

For på beste måte å fremme samarbeidet mellom Det Stortyske Rike og Norge er de kontraherende parter enige om å utveksle ambassadører fra det tidspunkt da foreliggende traktat trer i kraft.
Så lenge den militære situasjon krever det, har sjefen å for die deutsche Wehrmacht i Norge rett til å foreta alle de tiltak han anser nødvendig for å gjennomføre hans militære oppdrag og sikre Norge militært. Hans ønske om lovbestemmelser eller administrative inngrep på det sivile område blir å gjennomføre ved Riksforsatander. De tyske politiorganer i Norge som hittil har vært underlagt Reichskommissar, skal fra denne traktats ikrafttreiden inntil videre bestå som selvstendig tyske institusjoner i Norge. Norge skal ikke betale noen krigsskadeserstatning til Det Stortyske Rike. Norge skal bære de krigsomkostninger som har vært forårsaket med okkupasjonsmilitære befestninger og erstatninger for krigsskader forårsaket i Norge. Så lenge den militære situasjon krever at die deutsche Wehrmacht i Norge holder den militære okkupasjon av Norge, skal sjefen for die deutsche Wehrmacht i Norge etter samme fremgangsmåte som hittil, kunne trekke penger fra Norges Bank de beløp som han måtte trenge til å gjennomføre sine planer.

Strengt hemmelig

Rjo 3, 1/2-45.
09 K.B.

236

III

drag på norsk territorium.

Alle realverdier av enhver art som er ervervet eller bygget av- eller på foranledning av den tyske okkupasjonsmakt /veianlegg, jernbaneanlegg, militæranlegg av enhver art/ og som er bekostet ved okkupasjonsmaktens trekk på nevnte konto i Norges Bank og dermed betalt av det norske folk, skal på det tidspunkt da die deutsche Wehrmacht trekkes ut av Norge, tilfalle den norske stat.

All fiendtlig eiendom som er beslaglagt i Norge under krigen, skal - ved den endelige fredsavslutning - uten skriftlig varsel tilfalle den norske stat. Det Tyske Rike forplikter seg til ved kommende fredsforhandlinger å støtte skadeserstatningskrav fra den norske stat overfor de allierte makter.

Den foreliggende traktat er en midlertidig fastlegging av forholdene mellom Det Tyske Rike og Norge for den tid som hengir fra traktatens opprettelse og inntil die deutsche Wehrmacht kan trekkes ut av Norge og nødvendige fredsforhandlinger blir tatt opp. Den begrenser seg derfor til å fastlegge de i ovenstående artikler nevnte forhold.

Til Speer og v. Loh.